

Tillæg et Beløb, svarende til det, hvor- med man nedhætte Lønnen, hvilket altsaa vil sige, at man i Virkeligheden for en forholdsvis lang Tid vilde komme til at opretholde den Uligbed, som det netop maatte være Opgaven navnlig i den første Tid, da det gjaldt om at sammenarbejde de tvende Grupper's Personale, at ophæve. Ministeriet maatte herefter være henvist til gennem en Forhøielse af Lønnen for de maanedslønne Funktionærer, som ikke vare Interesfenter i den sjællandske Pensionsskaffe, at forstafte disse et Bederlag for det høiere Bidrag til Alderdomsforsørgelse m. v., som paahviler dem, og man har derfor fra den 1ste April 1887 og indtil Videre forhoiet Lønningerne for de nævnte Funktionærer, som ere underkastede Bestemmelserne af 10de Mai 1869, med 5 pCt., idet man dog dels betingede sig, at for de Ansatte, hvem der tidligere var indrømmet Fritagelse for Afdrag i Lønnen efter bemeldte Bestemmelser, vilde Lønningstillæget være at behandle som saadant Afdrag, og dels forbeholdt sig Ret til at fordrø, at de, som den 1ste April 1887 eller senere ansattes ved Statsbanedriften med Forpligtelse til at svare Bidrag til Alderdomsforsørgelse m. v. efter Bestemmelserne af 10de Mai 1869, skulde være pligtige, naar en Pensionsskaffe vedtoges for de ved Statsbanedriften Ansatte, da at underkaste sig en saadan Pensionsskaffes Bestemmelser fra det Tidspunkt at regne, da de med den nævnte Forpligtelse ansattes i Statsbanedriftens Tjeneste, saaledes at de af dem i Henhold til de citerede Bestemmelser opsparede Beløb skulde komme bemeldte Pensionsskaffens Indretning til Gode, Alt efter de Regler, som i saa Henseende af Indenrigsministeren maatte blive fastsatte.

Den her omhandlede Forsørgelsesmaade er — bortset fra Spørgsmaalet om det Rigtige i at grunde en Alderdomsforsørgelse paa Bidrag af de Vedkommende selv — særdeles uhenftagsmæssig, idet den stiller det

ganske usikkert, hvor stor den Vedkommendes og hans Enkes Forsørgelse vil blive i Tilfælde af hans Afstedigelse eller hans Død. Forsørgelsens Størrelse afhænger nemlig ikke som ved Pensionsskaffens alene af hans Tjenestetid, men tillige af den Alder, hvori han afstediges, idet det samme Beløb giver en forskjellig Livrente, større eller mindre, Alt efter Alderen. Bliver han utjenstydgtig eller dør efter en ikke meget lang Tjenestetid, vil den opsparede Kapital, naar den konverteres til en Livrente, ikke gøde ham, eventuelt hans Enke, den allertarveligste Forsørgelse. Dette er godtgjort ved de hidtidige Erfaringer, og da Livrenten saavel for de afgaaede Bestillingsmænd som for de Af dødes Enker i adskillige Tilfælde vilde være bleven høist ubetydelig, har man i saadanne Tilfælde udbetalt dem det opsparede Beløb, for at de muligvis ved Hjælp af Summen kunde blive i Stand til at skabe sig en Eksistens.

Der er søgt at raade Bod paa dette Forhold ved at tillade, at Halvdelen af Forsørgelsesafdraget efter Vedkommendes Andragende benyttes til Erhvervelse af en Livsforfikring. Herved kan der nogenlunde sørges for Enken, men Forholdet har den Ulempe, at hvis Embedsmanden afsaar fra Tjenesten, inden samtlige Præmier ere betalte, vil han være slettere stillet, end om han ikke havde forfikkret sig; thi han vil da som oftest være ude af Stand til at fortsætte Præmiebetalingen og maa realisere Forfikkningen med Tab.

Nedenstaaende Tabel viser, hvilken Forsørgelse en Funktionær med 1000 Kr. aarlig Løn, for hvem der altsaa opspares 100 Kr. om Aaret, kan opnaa, naar han afstediges efter en vis Tjenestetid og i en vis Alder (beregnet efter en Rentefod af 5 pCt.), i Sammenligning med, hvad han vilde have opnaaet, hvis han var pensionsberettiget efter Pensionsskaffens Lov af 5te Januar 1851 og 24de Februar 1858: